

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. N.**
státní příslušností Moldavská republika
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2018 č.j. KRPA-101676-17/ČJ-2018-000022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce ve své žalobě uvedl, že si je vědom toho, že skutečnost, že se při kontrole prováděné policií dne 16. 3. 2018 v Praze prokázal falešným dokladem, na něj nevrhá

pozitivní světlo a snižuje jeho důvěryhodnost v očích žalovaného, neztotožňuje se však se závěrem vycházejícím z § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce podotkl, že od samotného počátku má vůli se správním orgánem spolupracovat a že žádné nepravdivé údaje v průběhu řízení neuvedl, když sdělil žalovanému své identifikační údaje, adresu svého pobytu v zahraničí, dobu, po kterou na území České republiky pobývá, a další údaje, které žalovaný od žalobce požadoval. Podle žalobce jedním z hlavních důvodů, který žalovaného vedl k vydání napadeného rozhodnutí, je potřeba řádné identifikace žalobce; žalobce však má vůli v této oblasti s žalovaným aktivně spolupracovat, když za tímto účelem požádal svou rodinu, aby mu do detenčního zařízení, kde se aktuálně nachází, zaslala občanský průkaz; pomocí tohoto průkazu totožnosti by pak mohlo dojít ke snadnější a rychlejší identifikaci žalobce; i tento krok svědčí o jeho vůli a snaze s žalovaným aktivně spolupracovat. Pokud jde o důvod uvedený žalovaným, že žalobce mu nebyl schopen sdělit, na jaké adrese se na území České republiky aktuálně zdržuje, dle žalobce mu tuto skutečnost nelze klást k tíži. Může to být zapříčiněno tím, že se na území České republiky nacházel velmi krátce, a tak skutečnost, že nevěděl přesnou adresu svého pobytu, může být zapříčiněna neznalostí prostředí; je pochopitelné, že člověk, který se nachází v novém prostředí, se není schopen zcela rychle orientovat. Žalobce podotkl, že požádal o dobrovolný návrat do své vlasti; ostatně žalovaný sám v napadeném rozhodnutí uvedl, že při výslechu žalobce sdělil, že na území České republiky měl žalobce v úmyslu setrvat, proto, aby si zde získal finanční prostředky, kterými by mohl zabezpečit svého syna, jenž pobývá v domovském státě žalobce; současně se ale žalobce nikterak nebránil možnosti opustit území České republiky, když uvedl, že ve svém domovském státě sice v současné chvíli nemá zázemí, ale uvidí, až se tam vrátí. Podle žalobce i tato skutečnost dokazuje, že jeho úmyslem není jakkoliv mařit nebo ztěžovat rozhodnutí nebo práci žalovaného. Žalobce rovněž namítl, že doba zajištění na 90 dnů je nepřiměřeně vysoká. Doplnil, že v jeho případě bylo na místě, aby žalovaný důkladněji zvážil možnost uložení zvláštního opatření za účelem vycestování z území, neboť samotná skutečnost, že se žalobce policejní hlídce prokázal falešným dokladem, není potvrzením toho, že úmyslem žalobce je uvést žalovaného v omyl uvedením nepravdivých údajů o své osobě. Kdyby tomu tak bylo, což žalobce připustil jen okrajově, nedošlo by k tomu, že by žalobce v průběhu výslechu žalovanému sdělil zcela konkrétní a pravdivé informace týkající se jeho osoby. Žalobce podotkl, že okolnosti, jež vyšly v průběhu řízení najevo, zejména pak v průběhu jeho výslechu, nejsou dostatečně důvodné k tomu, aby žalovaný zajistil žalobce na tak dlouhou dobu, zvláště když žalobce v průběhu řízení nikdy nevyjádřil úmysl mařit výkon rozhodnutí žalovaného, ale naopak sám činí kroky vedoucí k jeho řádné identifikaci a současně k legálnímu opuštění území České republiky.

3. Žalovaný ve svém vyjádření oponoval žalobě tak, že v případě žalobce byly shledány důvody pro jeho zajištění, přičemž odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zopakoval, že žalobce nejméně od 11. 3. 2018 do 17. 3. 2018 neoprávněně pobýval na území České republiky bez platného víza a platného cestovního dokladu, navíc si obstaral za úplatu padělaný doklad občana Bulharska, jímž se prokázal při pobytové kontrole; sám žalobce uvedl, že si byl vědom skutečnosti, že tento doklad je padělán, avšak tento si právě pořídil, aby mohl cestovat po Evropě. Z jednání žalobce je zřejmé, že chtěl tímto získat příznivější postavení, postavení občana Evropské unie. Přestože věděl, že na území České republiky pro svůj pobyt potřebuje patřičné vízum,

svou situaci nijak neřešil a ponechával si vědomě padělaný doklad, kterým se posléze prokazoval. Pokud jde o dobu zajištění v délce 90 dnů, žalovaný odkázal na s. 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného žalobce nedisponoval cestovním dokladem, je tedy zřejmé, že porušil jednu z povinností vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců; prizmatem správního vyhoštění je ukončit nežádoucí pobyt cizince na území členských států Evropské unie, je tedy nutné pro stanovený cíl nejprve zajistit náhradní cestovní doklad žalobci, kdy nejprve musí dojít k jeho ověření totožnosti na zastupitelském úřadě domovského státu; žalovaný vycházel z obecně známých skutečností, kdy doba ověření totožnosti, posléze vydání náhradního cestovního dokladu a dále zabezpečení přepravních dokladů se pohybuje na území třetích států kolem 40 – 60 dnů; nelze tedy souhlasit s žalobcem, že doba zajištění je nepřiměřená. Pokud jde o možnost uložit zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, žalovaný odkázal na svoji povinnost dle § 123b odst. 3 téhož zákona, jakož i na s. 3 – 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Závěrem navrhl zamítnout žalobu.

4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil, žalobce nenavrhл nařízení jednání ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 16. 3. 2018 prováděla policejní hlídka v Praze v prostorách stanice metra Florenc kontrolu žalobce, který předložil občanský průkaz Bulharska č. x jako svůj vlastní a pravý znějící na jméno Y. A., nar. X, státní příslušností Bulharsko. Při bližší kontrole dokladu hlídka pojala podezření, že by se mohlo jednat o padělek, jelikož jistící prvky neodpovídaly originálu. Žalobce byl na místě zajištěn, neboť policejní hlídka pojala podezření, že žalobce se na území České republiky zdržuje neoprávněně. Dne 17. 3. 2018 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1., odst. 1 písm. c) bodu 1. a 2. zákona o pobytu cizinců. V odborném vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení dokladů a specializovaných činností ze dne 17. 3. 2018 č.j. KRPA-101746/ČJ-2018-000021 byl žalobcem předložený doklad totožnosti označen za pozměněný. Žalobce při svém výslechu dne 17. 3. 2018 před žalovaným uvedl svoji totožnost s tím, že neužívá jiného jména, a adresu trvalého pobytu v Moldavsku, přičemž v České republice nemá žádnou adresu; bydlel u kamaráda, ale adresu nezná. Dále mimo jiné uvedl, že v minulosti často navštěvoval Českou republiku za prací; často se stěhoval a vždy bydlel na jiném místě. Naposledy přijel do České republiky 11. 3. 2018 a od té doby je zde. Přijel z Bulharska za prací, ale zatím nepracoval. Chtěl zde zůstat co nejdéle a pracovat, vydělat si co nejvíce peněz. Do Evropské unie přicestoval naposledy před 2 roky na svůj biometrický pas; od té doby je v Evropské unii a různě po ní cestuje. Před 4,5 roky měl v České republice pracovní povolení, ale to už dávno skončilo. Od té doby zde

naposledy legálně pobýval na svůj biometrický pas. Je si vědom, že potřebuje platné oprávnění k pobytu a že je zde nelegálně. Svůj cestovní doklad ztratil před měsícem v Bulharsku. Ztrátu nikde nehlásil. Je si vědom toho, že potřebuje pracovní povolení k výkonu zaměstnání, ale žádné nemá. Bydlí u kamaráda, kde bydlí i s kamarádkou z Ukrajiny, ale přesnou adresu nezná; má tam bydlet týden až dva, často totiž cestují. Bulharský cestovní doklad si pořídil v Bulharsku v Sofii přes zprostředkovatele za 200 eur, a to 5. 3. 2018. Věděl, že tyto doklady jsou padělány; ztratil totiž svůj pas a potřeboval náhradní doklady, aby mohl cestovat po Evropě; tímto dokladem se prokázal, protože doufal, že nepoznají, že se jedná o padělek. Nějaké peníze má, ale pouze drobný obnos; na složení finanční záruky však peníze nemá. V České republice nemá žádné ekonomické vazby ani pracovní povolení, ví, že pracuje nelegálně. Kulturní a společenské vazby neudrží. Nenavštěvuje žádné kulturní nebo společenské akce; nemá žádné závazky ani pohledávky. Je rozvedený a má syna, který žije u matky. V Moldávii má pouze syna. Nic nevlastní v Moldávii, v České republice ani v Evropské unii. K dotazu, zda mu je známa nějaká překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území České republiky do domovského státu, odpověděl, že jedinou překážkou je, že by rád vydělal peníze pro syna a nechce se mu do domovské země; jiné žádné důvody ve vycestování nemá. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 3. 2018 č.j. KRPA-101676-12/ČJ-2018-000022 je vycestování žalobce do Moldavska možné. Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 3. 2018 č.j. KRPA-101676-15/ČJ-2018-000022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce tří let. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 3. 2018. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 3. 2018 č.j. KRPA-101676-17/ČJ-2018-000022 byl žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění; doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
8. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
9. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „*Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec

s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“

10. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
11. V daném případě se soud ztotožňuje s žalovaným, že u žalobce jsou naplněny důvody zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jak sám žalobce nepopřel před žalovaným ani v žalobě, je evidentní, že žalobce se policejní hlídce prokázal falešným (pozměněným) dokladem. Taková okolnost ve většině případů (a nejinak je tomu i v posuzované věci) sama o sobě znamená dostatečně závažný důvod pro zajištění cizince.
12. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017 č.j. 2 Azs 237/2017-20: *„Již samotná okolnost, že cizinec užije při prokazování totožnosti padělaný či pozměněný doklad totožnosti některého z členských států EU umožňující mu za běžných okolností vystupovat pod nepravou identitou (příp. je u něho takový doklad nalezen, aniž by cizinec dokázal osvědčit, že jej nehodlal jakkoli užít), je totiž obvykle velmi silným signálem toho, že cizinec je připraven závažně porušovat pravidla České republiky regulující pobyt cizinců. Takový falešný doklad cizinci za běžných okolností (tedy v případě, že nebude prováděna důkladná kontrola umožňující ověřit pravost dokladu) umožňuje pohybovat se po území ČR (a případně i jiných států Schengenského prostoru), ilegálně zde pracovat a prokazovat svoji totožnost v běžných životních situacích. Může případně vést i jakési dva životy – jeden na falešné doklady, druhý na doklady pravé. Jednoduše řečeno, takový doklad umožňuje cizinci vést život, a to dlouhodobě, na pomezí legality či za ní. Proto již samotná možnost jeho užití (a zpravidla tedy i jen prosté držení takových falešných dokladů při sobě) je za běžných okolností dostatečným důvodem k důkladnému zvážení, zda cizince zajistit – v opačném případě totiž není vůbec vyloučeno, že cizinec, který si již jednou byl schopen opatřit falešný doklad, si opatří další falešný doklad a opět se vzdálí dosahu orgánů dohlížejících na dodržování cizineckého práva.“*
13. Podobně lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2017 č.j. 1 Azs 193/2017-18: *„Stěžovatel se domnívá, že žalovaný v jeho případě nezávažil individuální okolnosti případu a postupoval paušálně na základě toho, že stěžovatel použil padělaný cestovní doklad. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že žalovaný odůvodnil svůj postup, tedy zajištění stěžovatele a neuložení zvláštních opatření, na straně 4 a 5 svého rozhodnutí, jak už ostatně uvedl i městský soud. Žalovaný zde vzal v úvahu všechny mu známé okolnosti z dosavadního vyšetřování a podání vysvětlení stěžovatele. Nelze však žalovanému vytýkat, pokud za hlavní a rozhodnou okolnost, na které založil svoje rozhodnutí, vzal stěžovatelovo protiprávní jednání, neboť tato skutečnost se jeví jako nejvíce relevantní ve vztahu ke zkoumané otázce. Stěžovatel při podání vysvětlení neuvedl žádné mimořádné či relevantní okolnosti, na které by měl být žalovaným při rozhodnutí kladen důraz a které by měly vyvážit nedůvěru v žalovaného související s jeho protiprávním jednáním.“*
14. Ani v projednávaném případě žalobce při podání vysvětlení před žalovaným neuvedl žádné mimořádné či relevantní okolnosti, na něž by měl být žalovaným při rozhodnutí kladen důraz a jež by měly vyvážit nedůvěru v žalovaného související s jeho

protiprávním jednáním (tj. předložením falešného, resp. pozměněného dokladu totožnosti policejní hlídky). Z uvedených důvodů soud uzavřel, že žalovaný nepochybil, když přistoupil k vydání rozhodnutí o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

15. Jestliže žalobce namítal, že s žalovaným řádně spolupracoval, že požádal svoji rodinu o zaslání občanského průkazu do zařízení, kde se právě nachází, že zažádal o dobrovolný návrat a že jeho úmyslem není mařit rozhodnutí nebo práci žalovaného, tyto okolnosti podle závěru soudu nemohou změnit ničeho na závěru o naplnění podmínek pro zajištění žalobce ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o žalobcovo tvrzení, že žádné nepravdivé údaje v řízení neuvedl, soud podotýká, že právě předložení falešného dokladu totožnosti lze považovat za uvedení nepravdivých údajů o totožnosti ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
16. Co se týče možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně ozřejmil, proč k uložení těchto opatření nelze přistoupit. Žalovaný tak mimo jiné uvedl, že žalobce v současné době nemá na území České republiky žádný povolený pobyt, nedisponuje žádným cestovním dokladem, na území České republiky nemá žádnou adresu, často se stěhuje po Evropě, přijel jen na pár dnů, nepamatuje si ani adresu, na které se zdržuje a kterou by mohl uvést, bydlí někde u přátel a nic ho k tomuto místu neváže (§ 123b odst. 1 písm. a/ zákona o pobytu cizinců), dále že žalobce sám uvedl, že nyní disponuje jen drobným obnosem, přičemž tento finanční obnos žalovaný nepovažuje za dostatečný (§ 123b odst. 1 písm. b/ zákona o pobytu cizinců), a že na základě uvedených skutečností žalobce neskládá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené, neboť necítí zákony České republiky, když se pokusil žalovaného uvést v omyl předložením padělaného cestovního dokladu Bulharska, nelegalizoval si pobyt na území, pobýval na území vědomě neoprávněně bez víza, nemá na území žádnou pobytovou adresu, a to vědomě (§ 123b odst. 1 písm. c/ zákona o pobytu cizinců). Zdejší soud toto odůvodnění považuje za zcela dostačující, plně se s ním ztotožňuje a podotýká, že žalovaný v daném případě postupoval zcela v souladu s § 123b odst. 3 větou druhou zákona o pobytu cizinců, kde je stanoveno, že při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
17. Rovněž lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017 č.j. 5 Azs 145/2017-17, kde bylo pojednáváno o podobném odůvodnění rozhodnutí žalovaného:

„Žalovaná se ve svém rozhodnutí podrobně zabývala možností uložení zvláštních opatření dle citovaného ustanovení. Možnost uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaná vyloučila, neboť stěžovatel na území České republiky neměl žádnou pobytovou adresu (z uvedeného důvodu by nebylo možné ani vykonat pobytovou kontrolu). Ani uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců by nemohlo svůj účel splnit, neboť stěžovatel uvedl, že nemá dostatečnou finanční hotovost pro složení záruky. K možnosti uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalovaná konstatovala, že stěžovatel neskládá záruky, že bude podmínky tohoto opatření dodržovat, neboť nerespektuje právní řád České republiky, což je jen potvrzeno skutečností, že k prokázání své totožnosti předkládal

padělaný doklad a na území České republiky úmyslně pobýval bez povolení k pobytu. Městský soud se s uvedeným posouzením ztotožnil a odkázal na ně.

Z uvedeného plyne, že žalovaná zvažovala možnosti uložení zvláštních opatření s ohledem na konkrétní okolnosti posuzované věci a na osobu stěžovatele. Svůj závěr o nemožnosti jejich uložení tedy nezaložila pouze na tom, že se stěžovatel prokazoval padělaným dokladem (viz str. 4 až 6 rozhodnutí žalované). Nelze tedy ani přisvědčit námitce stěžovatele, že městský soud aproboval stěžovatelem tvrzený paušální přístup k zajištění cizince, jestliže se prokáže padělaným dokladem, bez možnosti uložení zvláštních opatření.“

18. I v posuzovaném případě žalovaný zvažoval možnosti uložení zvláštních opatření s ohledem na konkrétní okolnosti posuzované věci a na osobu žalobce; svůj závěr o nemožnosti jejich uložení tedy nezaložil pouze na tom, že se žalobce prokázal padělaným dokladem. Ze shora uvedených důvodů zdejší soud považuje odůvodnění závěru žalovaného o nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců za dostatečné a přiléhavé.
19. Pokud jde o tvrzení žalobce, že člověk, který se nachází v novém prostředí, se není schopen zcela rychle zorientovat, těmto závěrům lze jistě obecně přisvědčit. Pokud však žalobce nebyl schopen (ať už z jakéhokoli důvodu) sdělit žalovanému adresu, kde se na území České republiky zdržoval, nelze vytknout žalovanému, který uzavřel (ovšem i z dalších důvodů, viz výše), že v případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Jestliže žalobce žalovanému nesdělil adresu, na které se zdržoval, žalovaný logicky nebyl schopen provádět na žalobcově adrese pobytovou kontrolu. Ani tato žalobní námitka tudíž není důvodná.
20. Co se týče žalobcovy námitky nepřiměřenosti délky zajištění v trvání 90 dnů, zdejší soud odkazuje na s. 6 žalobou napadeného rozhodnutí: „Vzhledem ke skutečnosti, že cizinec nedisponuje cestovním dokladem, čímž porušil uloženou povinnost dle ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, je nutné pro stanovený cíl rozhodnutí zajistit cestovní doklad náhradní. V první řadě pro tento účel musí dojít k ověření totožnosti cizince, kdy pro toto ověření bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad státu, na jejímž základě může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění. K tomuto účelu bude s cizincem sepsována žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zasílána Ředitelství služby cizinecké policie. Tento orgán na základě podané žádosti správního orgánu vyhotoví dožádání, které zašle se všemi potřebnými podklady (fotografie cizince, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) na zastupitelský úřad dotčené země. Posléze je správní orgán nucen vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá, neboť se odvíjí od konkrétního státu, kterého je cizinec státním občanem. Obvykle se tato doba u států z třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů. Je nutné si však uvědomit, že tato doba se odvíjí od poskytnutých informací cizincem v rámci sepsování žádosti o ověření totožnosti, kdy cizinec uvádí nejen základní údaje o své osobě, ale i o rodinných příslušnících, o místě narození, o místech pobytu a ostatních údajích souvisejících s ověřením jeho totožnosti. Rovněž při stanovení doby trvání zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle ustanovení § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu

přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem cizince o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. S ohledem na výše uvedené je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovená na 90 dnů je přiměřená.“

21. Zdejší soud toto odůvodnění považuje za plně dostačující a přesvědčivé, přičemž podotýká, že z jeho vlastní činnosti mu je známo, že v obdobných případech bývá běžně stanovena délka zajištění právě na 90 dnů. Ani tato žalobní námitka tudíž není důvodná.
22. Pokud jde o námitku, že žalovaný nezohlednil dopad napadeného rozhodnutí do života žalobce, soud uvádí, že tuto úvahu žalovaný vyjádřil na s. 6 napadeného rozhodnutí, kde je mimo jiné uvedeno, že správní orgán zhodnotil rodinné a soukromé poměry, které má cizinec na území České republiky; cizinec žádné rodinné příslušníky kromě syna v Moldávii nemá; žádné jiné rodinné a soukromé vazby nemá na území České republiky navázány; na druhou stranu má na území domovského státu syna, tam žije u matky. Toto odůvodnění rozhodnutí žalovaného zdejší soud považuje za dostačující a adekvátní. Žalobce ostatně ani sám v žalobě nezmínil, jak by mělo napadené rozhodnutí negativně zasahovat do jeho soukromého a rodinného života. I tuto námitku proto soud shledal nedůvodnou.
23. Co se týče namítaného porušení § 3, § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dále namítané nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jakož i námitek, že rozhodnutí je zatíženo vadami a že odůvodnění uvádí skutečnosti, které jsou v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, jedná se o ryze obecné žalobní námitky. Zdejší soud proto rovněž obecně uvádí, že neshledal žádné pochybení žalovaného v žádném z těchto ohledů. Žalovaný úplně zjistil skutkový stav a na základě něho přijal odpovídající právní závěry. V napadeném rozhodnutí zdejší soud nespatřuje žádnou vadu, přičemž není zřejmé, která konkrétní pasáž žalobou napadeného rozhodnutí by měla uvádět skutečnosti v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, jakož ani není patrné, jak konkrétně mělo dojít k porušení některého ze shora uvedených ustanovení zákona č. 500/2004 Sb. Žádnou z těchto značně obecných žalobních námitek proto zdejší soud neshledal důvodnou.
24. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. května 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně